

LA POLITICA

L'OBRA ECONÒMICA DE LA DICTADURA

Hi ha veritats que no es poden negar, i nosaltres que ja comencem a entendre en política no volem deixar de parlar de la Dictadura. Tenim moltes coses a dir respecte d'ella i qui tingui ulls per escoltar que canti.

Començarem per dir que la Dictadura va durar 7 anys; que durant aquest temps es varen cometre crims repugnants, com aquell d'un *fulano* que va degollar la seva dona per no haver-li sorgit els mitjons. Durant la Dictadura vaig tenir una nòvia: la Marguerida de Sant Roc, que em va fer el salt amb un soldat de la remunta. El de la remuntava acabar tirant-se un tret al cap perquè la Marguerida era de *cuidado*. Durant la Dictadura, el ciutadà que relliscava amb una pela de plàtan si no aconseguia agafar-se a temps, es donava el gran tostorro. I si la pela era de meló passava el mateix.

Passem ara a la qüestió econòmica, el punt neuràlgic de la qual és la qüestió dels canvis. En temps de la Dictadura m'asseia a una taula del Firal amb les Corselles i les Pujoldevall; feia portar patates, *almejas* i *foigras* i les nenes s'atipaven de mala manera. Doncs bé: a l'hora de pagar esquitxava un duro i no em tornaven més que vint cèntims de canvi. Avui ha canviat; en lloc de convidar-ne quatre, convido només la Maria Martínez, i d'un duro em tornen

més de 3 pessetes de canvi. Hi ha diferència, o no?

El mateix passa amb les tarifes ferroviàries. Durant la Dictadura, l'anar a Barcelona em costava unes 10 pessetes de viatge. Actualment quan vull anar-hi hi vaig amb l'auto del meu cosí, que fa el viatge cada setmana, i em porta de franc, i puc fer el senyoret, que val a dir que ens miren d'una manera quan atavessem algun poble. El viatge és més curt, més còmode i ni cinc. Si n'hi ha de diferència amb el temps de la Dictadura! El mal està quan tenim *reventón*, que trec el fetge per la boca inflant la roda. Això si que no em passava quan anava en tren durant la Dictadura.

I com a final, posaré el cas del nostre bon amic Josep Coll que demostra com, a mida que avança el temps, es viu millor. Aquest senyor durant la monarquia guanyava un jornal miserable, dos rals!!! diaris i havia de fer els més humils *recados* com a *botones* d'un Banc. Al 1918 acabada la guerra, ja li varen donar 30 duros i es donava un *pisto* fantàstic. Al començar la Dictadura guanyava 40 duros com a cap de negociat. Després pujà a 50. Doncs bé: en aquests moments és gerent del Banc Colonial i guanya unes 800 pessetes mensuals. Què us sembla, eh? Bé; me'n vaig a cobrar, que avui he fet un article de política millor que els d'en Gaziol.

I ELS POLITICS

■ Aquest *flirt* que tan descaradament estan tenint l'Esquerra amb «La Ciutat d'Olot» ens ha començat a escamar. No solament a nosaltres sinó a tota la gent seriosa.

Home, aquestes moxaines en ple públic no són boniques ni recomanables.

■ Hem d'advertir als que vulguin entrar al sometent que el camí més dret és el de can Ramonet. D'allà estant no hi ha gaire i el camí és planer.

Torrent, impressor, Clivillers, 23. — Olot

Marian Planella
SASTRE

Comunica al públic en general que ha rebut les novetats d'estiu a preus molt moderats.

Servei esmerat.

FRANCESC MACIA, 17

OLOT

J. FAJULA

DENTISTA